

ласкаво заговорить. А щоб який парубок та посьмів би її зайняти? Ну, ну; не знаю! Вона й не даяти меть ся і нії слова й не скаже, а тільки подивить ся на нього так нильно, та буцім і жалібно і сердитенько, — хто її зна як то вона там згляне, — так хоч би який був, то зараз шапку з голови схопить, поклониць чемненько і нії пари з уст не мовить і відійде дальш. О, там вже на все була і красива (красна, гарна) розумна, і богата, звичайна, та ще к' тому тиха і смирна і усякому покірна.

На вулицю і не кажи, щоб коли з подругами пішла. Було мати стане їй казати: Пішла-б, донцю, на вулицю, бач, тепер весна, вона раз красна. Погралаб з подруженьками у хрещика, пісеньок би поспівала». Так деж! ».Лучче я — каже — на те місце, уноравшись, та ляжу спати і за те ранше устану, заміню твою старість: обідати наварю і бтькови у поле понесу. А на вулиці що я забула? Іграшки та пустота, та гляди, станеть ся хоч і не зі мною, хоч і аби з ким, яка причина, та опісля і странно одвічати за те одно, що й я там була! Нехай їм вияснить ся, не піду!» А про вечерниці так і не споминай! Було і других дівчат відводить та аж плаче та просить: »Будьте ласкаві, сестрички, голубочки, не ходіть на теє прокляте зборище! Та там нема ніякогісенького добра, там усе зле та лихее. Збирають ся буцім то прясти, та замість того пустують, жартують, та рчать ся горілочку пити; від матпрей кури крадуть, та туди посяють, та ще й таке там дієть ся, що сором і казати. Чи малож то своєї слави загубили, ходячи на тую погань: От хоч би і Явдоха і Кулина і Приська. Аджеж і він, пан-отець не велить і каже, що гріх смертельний туди ходити. Та дивіте ся-ж і на мене, от я дома білып усіх вас напряду, чим ви ходячи».

От-так було говорить-говорить, то гляде, одна не-